

Fætteren gaaet. Heller ikke Moderen var der. Hun gik lidt omkring med et Sjal over Skuldrene, fordi hun var kommen til at fryse. Hun ordnede sine Noder, trak en Skuffe ud og faldt i Tanker, fordi hun havde glemt, hvad det var, hun søgte, og satte sig tilsidst igen hen ved Vinduet og saae ned paa Gaden.

Det var begyndt at mørkne. Lygterne blev netop tændt. Ogsaa Sporvognene, der kurede gennem Gaden med søndagspyntede Folk, var oplyste. Hun kom til at tænke paa, at det var paa denne Tid af Dagen, Torben Dihmer i længst forsvundne Dage plejede at komme paa Besøg, og hun følte ham paa en egen betryggende Maade nærværende.

Altid stod han først lidt derhenne ved Døren og saae sig omkring, som om han vilde forvisse sig om, at intet var forandret siden sidst i „Den gamle Stue“, som han kaldte den paa Grund af de mørke, svære Mahognimøbler, der alle stammede fra hendes Farfars solide Købmandshjem. Selv var han altid den samme. Ikke meget talende og dog altid underholdende og fuld af Skælmeri. Verdens elskeligste Menneske! ... Trods den Skinsyge, der kunde plage hende, naar han og Moderen kom for dybt ind paa Politiken, hvor havde det været en lys og fredfyldt Tid! Det var ikke til at forstaa, at den virkelig ikke laa længere tilbage. Hun syntes, at den tilhørte en uendelig fjern Fortid, en Guldalder i Tidernes første Morgengry. Selv deres sidste, ulykkelige Møde i Italien for kun syv Maaneder siden stod næsten for hende som en Oplevelse fra en anden Tilværelse.